

νίαν τῆς εὐδαιμονίας των, ἀναγινώσκοντες ἢ μανθάνοντες τὰς συμφορὰς τοῦ δυστυχοῦντος κόσμου, ἀλλὰ τῶν ἀναγνωριζόντων ὡς εὐτυχίαν των τὴν ἀρωγὴν αὐτῶν πρὸς τοὺς πάσχοντας. Οὕτως νομίζει τις ὅτι ἡ τύχη πύλῳγησε τὸν ἄνδρα, διότι ἤθελε δι' αὐτοῦ νὰ μειδιᾷ πρὸς τὴν πάσχουσαν ἀνθρωπότητα, πρὸς τὴν δεομένην ἀναψυχῆς πέριξ του ἑλληνικὴν ἐθνικότητα. Ἀφθονία παραδειγμάτων, ἀπειρία εὐεργετηθέντων, σειρὰ γενναίων δωρεῶν πρὸς κοινωφελῆ καθιδρύματα, φιλεκπαιδευτικὰ σωματεῖα, Ἐθνικὰ καταστήματα, μαρτυροῦσι τὴν εὐγένειαν τῶν αἰσθημάτων καὶ τὴν ἀναθότητα τῆς ἐνθέρμου καρδίας, τῆς εἰθισμένης νὰ πάλῃ ἐν μεγαλοουργίαις, τοῦ πρωτεύοντος σήμερον ἐν τῇ ἐργασίᾳ τῆς διασώσεως τοῦ ἑλληνικοῦ πνεύματος καὶ ἐξόχου προστάτου τῶν γραμμάτων καὶ τῆς διαδόσεως τῆς ἑλληνικῆς παιδείας κ. Στεφάνου Ζαφειροπούλου.

Ἡ ζωὴ τοιούτων ἀνδρῶν εἶναι εὐεργέτημα εἰς τὸν κόσμον. Ἄν παρ' ἡμῖν ὁ πρὸς τὰ ὑψιστα ἀγαθὰ ζῆλος ἀπεσβέσθη καὶ τὸ ἰδεῶδες παραμένει τι ἄγνωστον, ἂν πολιτεία καὶ κοινωνία ἐξήλειψαν ἐκ τῆς ψυχῆς ἀγαθοῦ κόσμου ἰδανικωτέρας προσδοκίας καὶ πόθους εὐγενεστερούς, εὐτυχῶς ἀπὸ τῆς ἠθικῆς αὐτῆς σπηεδόνος, ἀμόλυντος ἀπομένει ἢ βαθυτάτη πίστις καὶ ἢ ἀφελὴς ἀρετὴ τοῦ λησιμονημένου, τοῦ μακρὰν ἀφ' ἡμῶν ζῶντος Λαοῦ. Ἐκ τῆς καρδίας του ἀναβλαστάνουσιν ἀόρατοι πολλάκις οἱ δίκαιοι, οἱ ἀφανεῖς, οἱ ἄγνωστοι, ἢ ἔλπις τοῦ μέλλοντος τοῦ Ἐθνους, καὶ ἐκ τῶν σπλάγχχνων αὐτοῦ γεννῶνται ἔτι οἱ ἄνδρες, οἵτινες παραλαβόντες ἐν τῇ γεννήσει ἀκόμην εἰς τὴν μεγάλην των ψυχὴν τὸ ἀπόκρυφον ἐκεῖνο τῆς πατρίου πίστεως καὶ ἀρετῆς, διατηροῦσιν ὑπὲρ τῆς πατρίδος τὸ τιμαλφὲς αὐτῆς κειμήλιον. Τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος θὰ ἦνε πάντοτε ἐνδοξον, ἐν ὅσῳ ἀντλεῖ παρηγορίαν ἐκ τῆς μεγαλοφροσύνης καὶ τῆς ἱερᾶς πρὸς αὐτὸ ἀγάπης τῶν ἐν τῷ ἔξῳ κόσμῳ τέκνων αὐτοῦ. Δόξα εἰς τὸ εὐγενὲς ὄνομάτων.

ΟΛΙΓΑ ΔΑΚΡΥΑ ΕΙΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΝ ΚΑΜΑΡΑΝ

Ἐν ἀκμαίᾳ καὶ σφριγώσῃ ζωῇ, εἰς τοὺς γλυκυτέρους χρόνους βίου εὐδαιμόνος, ἐν ᾧ πλήρης ἐλπίδων καὶ μετ' ἰδεῶδη καὶ ἀξιόζηλα αἰσθήματα ἔσπευδεν εἰς τὸ στάδιον ἐκεῖνο, ἀφ' οὗ ἄρχεται ἐν τῷ ἀνθρώπῳ ὁ περτωδὴς ἀγὼν περὶ τῆς μελλούσης ἐν τῷ κοινωνικῷ κόσμῳ θέσεως, εὐθυμίας καὶ χαρίεις, ὑπείκων εἰς τὸ ἀδυσώπητον πεπρωμένον, ἐκλινεν ἡρέμα πρὸς τὸν τάφον καὶ εἰς ὀλιγίστας ὥρας ἄ-

πέδιλε τὴν πρωϊάν τῆς 2ας Ὀκτωβρίου τοῦ 1892, ὥραϊας ἑαρινῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἥλιος λαμπρὸς καὶ θαλπερὸς, μαλακὴ δὲ μαλακὴ αὔρα ἐθώπευε τὴν γελαστήν φύσιν, τὸ σῶμά του εἰς τὴν ἀσπλαγγχον γῆν. Ὑπῆρξεν εὐτυχῆς ἴσως ἐν τοιαύτῃ τελευτῇ, διότι πρὶν ἢ τὸ γῆρας παγώσῃ τὴν θερμὴν καὶ πάλλουσαν καρδίαν του, τοσοῦτον ἐρατεινός, γόης, γλυκύτατος, συμπαθέστατος, ἀκτινοβολῶν εὐδαιμονίαν, ἐλπίδα καὶ ἔρωτα, με ἀνοικτὰ τὰ χεῖλη εἰς τὸ μεϊδίωμα τῆς χαρᾶς καὶ ψυχὴν δροσίζουσαν με τὴν αὔραν τῆς παρηγορίας, ἐν τῷ μέσῳ τῆς τρυφῆς τῶν παλμῶν, τῶν τέρψεων καὶ τῶν ὀνειρων του, ἔκλειε δια παντός τοὺς ὀφθαλμούς του εἰς τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, ἀπεχειρέτα τὴν ζωὴν, ἔπαυε τοῦ νὰ πάσχη εἰς τὸν κόσμον τοῦ πόνου καὶ τῆς πικρίας, ἀποκοιμίζων ἄλλοῦ τὰς ὥραϊας ἀναμνήσεις ἐπιζήλου νεότητος καὶ τὰς γλυκείας προσδοκίας τοῦ μέλλοντος. . . .

.. ..

*Ἴδου ὁ βίος! ὄνειρον, χαμόγελον ἡμέρας
ψιθύρισμα μονότονον, ἀσμάτιον ἐσπέρας,
χαρὰ καὶ δάκρυα ὁμοῦ, εἶθνος εἰρωνεία
εὐρίσκουσα στὰ μνήματα γαλήνη κ' ἠσυχία.*

Ὅποσον ἀρμόζουσιν εἰς τὸ ἀλησμόνητον ὄνομα τοῦ Κωνσταντίνου Καμάρα οἱ περιπαθεῖς οὗτοι στίχοι, οὓς ἔγραψεν εἰς στιγμὰς μελαγχολικῆς φιλοσοφίας, πολὺκλαυστος ἐκ Δευκῆδος ποιητῆς καὶ πολῦτιμος συνεργάτης ἡμῶν, ἐν τῇ περικαλλεστέρᾳ ἀνοίξει χρυσοῦς ζωῆς τελευτήσας. Εἰς ὀλιγίστας ἀγωνιώδεις ὥρας διελύθησαν τόσαι ἐλπίδες, τόση γοητεία, ἐντὸς δὲ ἀνθοπλέκτου φερέτρου, ὅπερ περιεστοιχίζον αἱ συμπάθειαι ὀλοκλήρου τῆς Ἀθηναϊκῆς κοινωνίας, ἀπεκοιμήθησαν ὅλα πρὸς τὸν τάφον. Εἰκοσιπέντε χρυσαῖ ἔτη νεότητος, ἀληθῆς περίσσεια ζωῆς, σφριγηλῆς ζωῆς, ἐκδηλουμένης δαφιλῶς καθ' ὅλα τὰ ὀλίγα δροσερὰ ἔτη τῆς ὑπαρξείως της διὰ τῆς γοητευτικωτέρας εἰκόνας, καρδίας, ἀγαθότητος, πνεύματος, ἀρτίας μορφώσεως, ζηλευτῆς εὐγενείας ἦθους καὶ ὑπεροχῆς ψυχῆς, χαρίσματα ἐν ὄλῳ ἐταίρου ἐν τῷ Διπλωματικῷ σταδίῳ, ὅπερ ἐξ ἀληθοῦς ἔρωτος ἐνεκοιλώθη, μετὰ λαμπρὰς ἐπιστημονικὰς ἐν Γαλλίᾳ σπουδὰς, συντρόφου ἐπεράστου, ἅπαντα, καθ' ὀλοκληρίαν μετὰ σπαρακτικὴν ἀγωνίαν ὀλιγίστων ὥρῶν, ἐκάλυπτε ἀπόνως τὸ χῶμα καὶ συνέθαπτε σκληρῶς εἰς τοὺς κόλπους του ὁ τάφος. Καὶ ἀκόμη, ἐνῶ εἶχον μικρὰν δύναμιν οἱ γλυκεῖς ὀφθαλμοὶ του, ἵνα ἴδωσι μίαν ἔτι στιγμὴν τὸ ἄλγος, ὅπερ διήνοιγε εἰς τὴν ψυχὴν ἀτυχοῦς μητρὸς, εὐφιλήτων ἀδελφῶν ὁ ἄδικος ἀπὸ τοῦ Κόσμου ἀποχωρισμός του, ὁ Κ. Καμάρας, ἐνεθυμείτο τὸ ἄσυλον τῶν πασχόντων, ὑπὸ τὴν φιλόξενον στέγην τοῦ ὁποίου εὐρίσκει παρήγορον σταθμὸν τῆς πάσχουσα ἀνθρωπότητος, διὰ τελευταίας δ' ἐπιθυμίας συνέδεε τὸ ὄνομά του πρὸς εὐαγγελικωτάτην πράξιν, ἀνταξίαν τῶν εὐγενῶν παραδόσεων τῆς οἰκογενείας του. Ἐνῶ ὁ θάνατος ἀκάρδως δὲν τῷ ἐχάριζεν ὀλιγίστην ἀκόμη ζωὴν εἰς τὸν κόσμον, αὐτὸς ἐμερίμνα διὰ τὴν ζωὴν ἐκείνων, οἵτινες πάσχουσι καὶ φθίνουσιν ἐν σιγῇ, τῶν ἀποκλήρων τῆς μοίρας, τῶν βυθιζομένων ὑπὸ τὸ ἄχθος τῆς ἀνεχείας, τῶν πτωχῶν. . . Ἴδου ἡ ζωὴ του. . .

.. ..

Πολυαγαπημένε μας Κωνσταντίνε, δὲν ἐνομιζομέν ποτε, ὅτι ἡ καρδιά σου κουρασθεῖσα τόσον ἐνωρὶς νὰ ζῇ, θὰ ἐθραύετο διὰ μιάς, συμμιγνύουσα εἰς τόσον ὀλίγας στιγμὰς τὸν ἔσχατον αὐτῆς στεναγμὸν μετὰ τοῦ τελευταίου παλμοῦ της. Ἐκεῖ, εἰς τὴν ἀληθινὴν καὶ ἐδραϊάν κατοικίαν Σου, εἰς τὴν παντοτεινὴν σκοτίαν τοῦ πάντοτε ἀνθοστεφοῦς τάφου σου, ὑπὸ τὴν ὁποίαν ἐσβέσθη ἡ γλυκεῖα ζωὴ σου, πίστευε, ὅτι δὲν θὰ λησμονηθῇ τ' ὄνομά Σου ὑπὸ τῶν ἐπὶ τῆς γῆς θρηγούντων τὴν ἀπώλειάν σου, ὅσα καὶ ἂν παρέρχεται ὁ χρόνος, ὁ συνήθως ἀπομακρύνων ἀπὸ τῆς μνήμης τῶν ἀνθρώπων τὰς ἐκλιπούσας εἰκόνας τῆς ζωῆς.